

(המשך מעמוד 6)

ונים שבין הצופים טפסו ועלו במדרגות אל הקומה העליונה, נתקלו בחור רזה, מגודל זקן של חוסר גילוח, בעל עינים שקועות עמוק בחוריהן.

תנו לי למות! התחנן הצעיר בדמעות בפני הבאים שהצליחו למנעו בקושי מלקפוץ מן הגג.

סיפורו: עולה חדש, שברח ממחנה עולים, החולה במחלת נופלים, שהחליט ליפול אחת ולתמיד ולהיפטר מכל הצרות.

רמחי הגאספים נכמרו על הצעיר מוכה הגורל. הכניסוהו לאחת הדירות, השקוהו עם הם, הכינו לו ארוחת ערב.

רחמון ניצל בנס. איפה כאן בית שימושי? שאל הצעיר. מסכן! אמר אדם אחד, הוא עוד לא התרגל לאוכל. לאחר שסגר את הדלת הוציא הצעיר פצירה, מפתח גנבים, פטיש ועיר וזבת, הטילם מבעד לחלון החוצה.

אחד הרחמנים, שהיה בדרכו הביתה, ניצל בנס מגפיצת פטיש בראשו, חזר ועלה. פרץ את הדלת והוציא את המתאבד.

כאשר הופיע צעיר המשטרה שהוצעק למת קום קרא: לאיש, זה אתה?! הסביר לאחד קהלים כי הוא עולה חרש מהונגריה, שהפך אחד הגנבים המבוקשים ביותר ע"י המשטרה.

אחר פנה לגנב: לאיש! אנחנו נובע אותך לזון על נסיון התאבדות. אתה יודע לפי דיון סעיף וגם את מדת העונש.

הגנב שעמד באחת הפינות החור, אמר באידיש: אני נשבע ארוני האופיציר, לא רציתי לקפוץ מהגג. רציתי להוציא תכשיטי טים מהירה הקומה העליונה, אני נשבע. את כלי הפריצה תוכל למצוא מתחת לחלון בית השימושי.

בביתן הישראלי בתערוכה הבינלאומית בסטורנטו (קנדה) הופיעה מלכת היופי הקנדי, מרגריט ברינדפורט, כשעיני אלפי האוהדים חים עקבו אחרי תנועותיה בשאלה: מה תבחור, מיס קנדה בתערוכה הישראלית? חנוכיה, אלבום מזכרת של "בלצאל", בגד ים או חולצה מרוקמת?

אולם עיני מלכת היופי הקנדית לא סקרו את המוצרים התעשייתיים אלא את פני הקהל. לפתע התעכב מבטה על אהיה האורחות ומלחה להש על אונה: זוהי! האורחת שמשכה את תשומת לב היפהפיה הקנדית היתה מלכת היופי של ישראל, מרים ירון (ראה אנשים).

הופעת שתי מלכות היופי בתערוכה הישראלית העימה על הופעת מוצרי מלאכת המחשבת, מעילי הגשם, כרטיסי הברכה של התעשייה הישראלית. יהודי קנדה, כאחיהם בארה"ב, אוהבים ביונס. המוצגים הישראליים משכו אכזב את עיני הקהל ביפנים ועדינותם אולם המחירים של מדינות מתחרות כיום, הולגו, בלגיה, איטליה, הם לאין ערוך וזלים יותר בגלל רמת השכר הנמוכה בהשוואה לדבר העבודה בישראל. היהודי התרומם ביד רחבה כמה רבבות ולארים לטובת המגבית המאוחרת, עומד על קוצים של טפוסה כשה-

כדורגל

תל אביב קיבלה גביע

כפתרון לכשלונו הבולט של הכדורגל הישראלי ב-1951, מפלת איסטנבול, הוצעו ועדת חקירה ממשלתית, ועדת חקירה ציבורית, ועדת חקירה ספורטיבית, ועדת חקירה עיתונאית. כי ההפסד שהביאו אתם 17 הכדור רגלים לא יישכח במהרה. השחקנים שנסעו לתורכיה, בין אם שיחקו או התבוננו כמס תכלים מן הצד, לא ייחפזו לצאת לחוץ לארץ כדי לייצג, שנית, את הכדורגל הישראלי. **האתונאים ביקשו רחמים.** לכאורה היה הכל טוב ויפה. 20,000 הצופים ישבו באצטד איגונו המפורסם וחיכו לראות כיצד ניצחו התל-אביביים המפורסמים (מנצחי דנדי הסקוטי) את האתונאים. כדורגלני יוון ידעו את יריבתם, ביקשו את הישראליים לא להרביץ להם הרבה שערים. אחרת לא ישתופם פעם נוספת בטורנירים בינלאומיים. התל-אביביים צחקו ואחד השחקנים אמר, בזלזול, לחברו: "מסכנים, אצלם אם יש הפסד מעוררים רעש ואצלנו הכל נמשך כשהיה ובמשרד ההתאחדות מתוחכמים על חידוש הליגה והמשכת הגביע משנת 1949". אולם המציאות היתה אחרת: במקום כדור רגלים בוטטים התהלכו על המגרש צללים תל-אביביים.

ההרכב לפי פיזיפיופיפטי. הסיסה באירון הבחלינינוח נתנה את אותותיה. השחקנים העיפיים סמכו על המאמן שיציל את המצב בהרכב חזק. סברו שיבחרו ב-11 השחקנים ששיחקו נגד דנדי, אבל קבע עקרון אחר: הפיזיפיופיטי המפורסם של התאחדות הכדורגל. חמשה שחקני מכבי, חמשה שחקני הפועל ושחקן ביתר אחד.

לאחר פירוט ההרכב פלט יהושע (שייע) גלור לחברו יצחק גמבש: "קח את הכדור למגרש ותמשך לישון. אם תקבל כדור הוא יבוא מעבר לגבול הרוסי".

במשחק הפכה ההלצה מציאות: גלור, אהוב הקהל התורכי, רץ לצדו המגרש כדי שהקהל יראה את להטוטיו, שכת שהוא משחק עם קבוצתו. אולם לאחר משחקו לא הרימו אותו על כתפיים כמו במשחקים הקודמים. למרות זאת הוצע לשחקן פרוע השיער להי שאר בתורכיה. הוא הסכים ומחכה לסיפור ניירותיו.

במקום שחיה, כדורגל. הנסיעה לתורכיה הוכנה בחפז. אם כי התאחדות הכדורגל ידעה על הנסיעה שבועיים קודם לכן, לא הצליחה למצוא מאמן. יעקב (גורי) בית הלוי, מאמן מכבי, סרב לקבל את הנבחרת, הסביר שהקבוצה אינה מוכנה ולפיכך גם לא רצה לשחק נגד פ. ק. ברן השווייצית. מאמן הפועל, צבי (הדוקטור) ארליך, השיב אותה תשובה.

לבסוף הרכיב סקלי נבחרת. אך מכיוון שבישראל אין משחקים עתה כדורגל אסור היה לשגר נבחרת צללים. השחקנים יכלו לתחר בשחיה לא בכדורגל.

אולם נבחרת תל-אביב לא חזרה מההתחרות בידיים ריקות. מלבד המתנות שהביאו השחקנים (בין השאר: מכשירי רפואה ורדיו) אף הביאו מדליות וגביע. לא גביע המקום הראשון או השני. גביע המצייץ שה' נבחרת התל-אביבית תפסה את המקום השלישי בין שלוש הקבוצות שהשתתפו בטורניר.

התאגרות

גם הסוכר נמס

שוגר ריי רובינסון אוהב לספר על שנות חייו הראשונות. הימים שבהם הוא וג'ו לואיס הגדול היו משחקים יחד בשכונה אחת באיזור הכושי של דטרויט. "כל שעה שג'ו היה באולם התעמלות", אומר שוגר, "הייתי מופיע גם אני. הוא היה האליל שלי והוא נשאר כזה עד היום". אמו של רובינסון מספרת על חיים אלה במרירות גדולה ולילה סמיט (שם משפתו הקודם של ריי) נולדה מחדש כאשר התפרסם בנה.

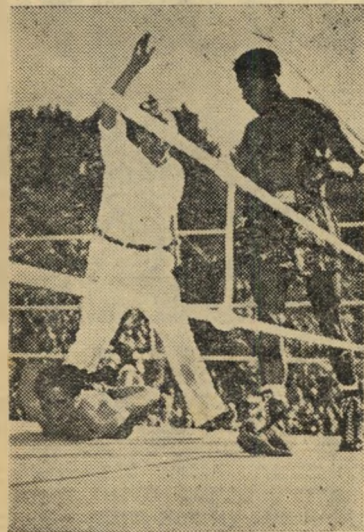
בג'ו 16: נשואין. הקריירה של סמיט הצעיר דומה לזו של מאות מתאגרים אחרים. בתחילה הרעב והאמביציה האישית להגיע למשהו נשגב. כדוגמה שימש ג'ו לואיס בן ה-17 שהתפרסם כ"המצייץ החום".

כאשר ולקר היה בן 11 אספה אמו את הילדים (שתי אחיות נוספות) ומעט התפעלים שהיו לה, עברה לגור להרלם, רובע הכושים בניו-יורק, מקום שמת אבי המשפחה. האם עבדה בכל עבודה, תרונה חמש לירות לשבוע, הבן נסע עם הלקוח מצניגים. תחר ביולית קרקס, רקד עבור פרוטות ועסק בכל המלאכות. הוא אף הפסיק להנשא ג'ו 16 ולהתגרש בהיותו בן 19 ובא לילד. "מתוק כמו סוכר". זה היה הרעק

של כל הלוחמים בזירה ובשדה כאחד. בזמן שהוא התגרש מאשתו הראשונה הצליח לשכנע את בורג גינפורד, מאמן תחרויות איגרוף, שהוא מתאגרף שכדאי להשקיע בו זמן וכסף. הוא היה לוחם יודע בתחרויות האיגרוף הבחלי חוקיות שהיו נערכות במועד דונגים קטנים בסביבות ניו-יורק. באחד הימים השקטים של שנת 1936 שאל "סמיטי" את כרטיס המתאגרף החובב של ריי רובינסון כדי להופיע בתחרות הרשמית הראשונה שלו. השם מצא חן בעיניו, והוא אימץ אותו לעצמו. מסתכל נלבב שחזה באופן מלחמתו של סמיט, אמר למאמנו: "הוא לוחם מתוק מאד, מתוק כמו סוכר". השם דבק בו, ולקר סמיט הפך לשוגר ריי רובינסון.

מתאגרף עז אופנוע. הקרבות בין החובבים פסקו בשנת 1940 והבחור, שפיתח בינתיים שירים וגוף, הפך להיות מאגרף מקצועי. בתור חובב לא הפסיד שוגר אף קרב אחד, וזה ב-85 תוארים במשקל נוצה וקל.

בשנת 1943 גויס רובינסון לצבא האמריקני כשוטר צבאי. עבודתו לא היתה נעימה מכיון שהוכרחה בתוקף תפקידו, לגרש כושים מאולמות. דרשו ממנו לערוך קרבות ראוה עם ג'ו לואיס אך הוא סרב עד שירשו גם למסתכלים כושיים להכנס. אחר סיוב

שוגר ריי רובינסון בכרלין 85 תוארים במשקל נוצה

שירותו בצבא קנה לו שם של מתאגרף קריזות ואיש עסקים מובהק. הוא רכש פר-פולריות לאחר שהבטיח לקרן דמוני רניון למלחמה בסרטן חלק הגוף מהכנסותיו.

מסעותיו המפוארים ברחובות פריס והפ' מליה הגדולה שלו הגדילו עוד יותר את הפרסומת שלו אך הוא נצל את רוחו לעסקיו: בתי קפה, מספרה, מכבסות. "ההר" גשה הטובה ביותר היא להרגיש שכל אחד מכיר אותך ומנסה להתקרב אליך. הרגשה זו אינה מלחה את ג'ו לואיס ואני בטוח שהוא סובל מזאת" — זו היא דעתו של רובינסון והוא מתכוון לשמור על כבודו. הוא יבקר באיטליה, סקנדינביה וישראל. בקוריו הקודמים נסתיימו בהצלחה מלבד פגישתו עם הגרמני גרהרט הכט. בקרב זה (ראה תמונה) הכריע רובינסון את הכט בנוק-אאוט בסבוב הראשון אולם השופט קבע שהיתה מכה אסורה. לאחר דקה מנוחה המ' שיק הזוג להלחם ורובינסון הכה את הגרמני והכריעו. השופט טען שהמכה היתה אסורה והקהל התחיל בוריקת בקבוקים לעברו. ריי רובינסון הסתתר תחת הקרשים והמשטרה הצילה אותו.

טענה הושמעה גם על-ידי מקס שמרלינג בשנת 1938. הגרמני הודיע שהאמריקנים הורגים אנשים חפים מפשע ע"י מכות אסורות בכליות. ההסבר: באמריקה אין מקפידים על מכות בכליות מכיון שסוברים שאם מגיעים כבר לכליות הרי זה מראה שהמתאגרף בורה. אפשר להשיגו רק עם אופנוע מהיר. האמריקנים מצדם טוענים שזה תירוק גרמני אופייני.

אך ההפתעה העיקרית באה לרובינסון בעת שגנש עם אלוף אירופה והאימפריה הבריטית במשקל בינוני, רנדולף טורפין. יחס התערבות היה 1:4 לטובת האנגלי, אולם להפתעת הכל הפסיד רובינסון לפי נקודות. התוצאה: הרבה אנשים הפסידו כסף בקרב זה, רובינסון התחיל מססיד את אולמו.

ענין נוגע במסחר. אולם מוצג כמלכת היופי הישראלית אינו מופיע בכל יום וקשה למצוא לו מתחרה. ובזמן שעמדו על מחיר של כמה סנטים למעיל גשם ישראלי, נמצאה מתנה בצורת פרוחה יקרה למרים ירון בכדי שלא לביישה בנוכחות מלכת היופי המקומית. אולם לגויים יש טעם אחר מאשר ליהודים. תנות הכל-בו הכי גדולה בקנדה, סימפסון ברוס, הזמינה לאחר סגירת התערוכה את כל התצוגה הישראלית לייצג את מוצגיה אצלה. 7 יפהפיות, מחברות "הדסה" הקנדית, שימשו דוגמניות למוצרי האופנה ומר סימפסון לא זכר ימים כאלה במפעליו. 60 אלף אורחים ליום עברו בחנות הענקית. התנוכיות נחטפו מהדלפקים, שמלות רקומות ישראליות הפכו לבהירות האופנה. בוצעו עסקים ברבבות דולארים.

רכי חיים

אהבה בלתי-רצויה

הפצע של הצעירה השחרחרת היפהפיה, שהופיעה באחד הלילות בשבוע שעבר בתח' נת מגן-דוד-אדום בתל-אביב, היה מזור ביר: תר: אצבעה בעלת הצפרניים הארוכות וה' מחודדות, נישכה כמעט לשתיים.

"זה עשה בחור אחד", התלוצצה בעברית רצועה ובכי היסטרי. "הוא רצה שאעשה לו אהבה".

החובש חבשה, השכיבה על המיטה המ' צופה שעזנית לבנה, חיכה שתירגע. לסיפור עצמו לא האמין, כמובן.

אולם כעבור רבע שעה הופיע הנושך ה' אלמוני. חזהו זב דם, כוסה בשריטות חדות. "זאת עשתה אשתי, זו שם" הסביר בלי כעס. "אנחנו שייכים יחד הרבה זמן. הערב באה לחדרי, ברחוב הרב קוק. באמצע ה' חילה לריב אתי והתנפלה עלי בצפרניה. נשכתי אותה מתוך הגנה עצמית".

האשה קפצה ממיטתה כנושכת נחש: "הוא לא בעלי בכלל!", צעקה. "הלכתי אתו כמה חדשים. עכשיו אני לא רוצה אותו. או הוא רצה להכריח אותי. או שרשתי אותו". הצעירה, עולה חדשה מאלג'יר הגרה במ' עברת מחנה-ישראל ומוכרת גלידה בבית קפה תל-אביבי, לא הסבירה, בכל זאת, לשם מה ביקרה, בשעות הערב, בחדרו של הבחור שאין היא רוצה באהבתו.

אנשי מגן-דוד-אדום, הרגילים למקרים כא' לה המפיקים את שיעורם משמרת הלילה, חיכו לטוף הסיפור. הוא בא בצורה בלתי צפויה: הנושך החל מלטף את השרוטה, סירק את שערותיה שהתפרעו. כעבור חצי שעה יצאו יחד את התחנה, שלובי זרוע.

הדוגמניות של הדסה בתצוגת טורונטו 60 קצא אורחים ליום

הארץ

קראת הנצחון הסתדרות הציונים הכלליים, סניף עקיר — הרצאת ה"ר א. חרובן. (מודעה). יוסף מוסאייב, עקיר **אורינטציה אסיאתית?** כ-80 מתושבי מעברת הקסטל התגייסו אתמול בחצר הסוכנות היהודית בירושלים (הארץ)